

# Anne Frank naplója – Megélni a pillanatot, örülni a kis dolgoknak is

Rátóti Zoltán a Budapesti Operettszínház Raktárszínházában egy egyszemélyes kamaraoperát, Grigori Frid művét állította színpadra február közepén a Hollandiában bujkáló, német értelmiségi családból származó Anne Frank naplójából. Az Anne Frank naplója című előadás címszereplője Süle Dalma, aki a Hágai Királyi Konzervatórium-ban végzett, jelenleg a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem MA opera szakán első-éves. Szerinte az a szenvedélyesség, őszinteség, természet iránti szeretet és istenhit, amivel Anne a mindennapjait élte, példaértékű.

Fotó: Németh Anna



**A német megszállók elől családjával együtt Amszterdamban bujkáló zsidó kislány 1942. június 1-jén, tizenhárom éves korában kezdett el naplót vezetni, terve az volt, hogy feljegyzései alapján könyvet ír a háborúról, hű képet festve benne a német megszállás éveiről Hollandiában. A könyv soha nem készült el, Anne Frank nem sokkal tizenhatodik születésnapja előtt a bergen-belseni koncentrációs táborban életét vesztette. Mit éreztél, amikor felkértek Anne szerepére?**

**S. D.:** Hatalmas kihívásnak, ugyanakkor igazán nekem való feladatnak éreztem. Az előadásnak karakteres kortárs zenéje van, komoly felkészülést igényelt mind az én, mind a zenekar és segítőim részéről. Koloratúrszoprán vagyok – decemberben az Éj királynőjeként debütáltam a Zeneakadémián – az Anne Frank látéja viszont sokat mozog közben, igazi lírai szoprán hangfekvés, ráadásul sokszor mondat közepén váltakozik a próza és az ének. Különböző hangszíneket,

hangadást kerestem, sokszor énekelek direkt levegősen vagy szinte suttogva. Roppant izgalmas megtapasztalni, hogyan lehet ennyi szint kikeverni az emberi hangból.

**Rátóti Zoltán rendezővel most először dolgozol együtt. Mik voltak az instrukciói Anne megformálásával kapcsolatban?**

**S. D.:** Koncepció volt, hogy Annét ne egy szomorú, sanyarú sorsú lánynak ábrázoljuk. A története minden bizonnyal nagyon sokak meghatározó olvasmányélménye, s habár az utókor tudja, hogy milyen tragikus véget ért ennek a fiatal lánynak az élete, de erről a naplóban egy szó sem esik. Ekkor az ő élete és valósága még nem a tragédia tudatában zajlott. Egy humoros, optimista, érzékeny, vagány kamaszt mutatunk meg, akinek elképesztően élénk a fantáziája. Utóbbiban nagyon hasonlítunk, illetve én is szeretem a humort, a spontaneitást, és törekszem az „itt és most” teljes megélésére. Rátóti Zoltánnal

egyébként fantasztikus élmény együtt dolgozni, közösen gondolkodva építettük fel az előadást. Az első pillanattól kezdve erős bizalmat éreztem iránta, rengeteget tanultam és tanulok tőle.

**Hogyan lehet ezt az egyszemélyes kamaraoperát élvezhetővé tenni olyanok számára, akiknek ez lesz az első operaélményük?**

**S. D.:** Egy izgalmas, látványos ösztönművészeti alkotásról van szó, mely vetítéssel, csodálatos díszletekkel húzza be a nézőt, ráadásul kilenctagú zenekar játszik az előadás alatt, a karmester Pfeiffer Gyula. Személy szerint kötelezővé tenném az előadást akár iskolások számára, mert amellet, hogy örök érvényű gondolatokat osztunk meg, grafikaiilag és fénytechnikailag is lenyűgöző pillanatok élhetnek át nézők.

**Mit gondolsz, mitől válhat követendő példává az általad játszott karakter?**

**S. D.:** Az a szenvedélyesség és derű, amivel Anne az életét élte, példaértékű. Mindenért rajongott, amit csinált, a naplóírás egy igazi belső utazás volt számára. Természetesen sokszor került mélypontra, viszont az életbe vetett hite mindig kirángatta belőle. Anne példája arra hívja fel a figyelmet, hogy ne veszítsük el a kedvünket és a reményt, s hogy bármennyire is lehúznak bennünket a sűrű hétköznapiak, próbáljuk a dolgok pozitív oldalát látni, valamint hogy éljük meg a mindennapokat. Elképesztően erős természetszeretet és istenhit buzdított benne – a legapróbb dolgokra is csodaként tekintett. Sajnos az ember evidenciaként kezeli, hogy süt a nap, vagy hogy kiállhat a napfényre. Anne története többek között a kis dolgok megbecsülésére és a hálára tanít.

**Érettségi után felvételt nyertél Hollandiába a Hágai Királyi Konzervatóriumba. Bizonyára nagy váltás volt ez számodra, és sokat profitáltál szakmailag.**

**S. D.:** Húszévesen kerültem ki, valóban óriási változás volt ez egy olyan fiatal lánynak, aki azelőtt otthon élt a szüleiével. Művészként és emberként is elkezdtem apránként felfedezni magam azáltal, hogy az élet olyan szituációkat sodort elém, amikbe muszáj volt beleállnom. Az iskolában is sokat dolgoztunk azon, hogy felvállaljuk, kibontsuk önmagunkat, és természetesen előadóművészet tekintetében is gazdagodtam. ■ JÓNÁS ÁGNES